

LLUÏSA GRÀCIA I SOLÉ

MORFOLOGIA LÈXICA.
L'HERÈNCIA
DE L'ESTRUCTURA
ARGUMENTAL

Col·lecció

BIBLIOTECA LINGÜÍSTICA CATALANA

MORFOLOGIA LÈXICA
L'HERÈNCIA
DE L'ESTRUCTURA ARGUMENTAL

MORFOLOGIA LÈXICA
L'HERÈNCIA
DE L'ESTRUCTURA ARGUMENTAL

Lluïsa Gràcia i Solé

UNIVERSITAT DE VALÈNCIA

1995

BIBLIOTECA
LINGÜÍSTICA CATALANA

19

Direcció

Antoni Ferrando Francés
Ángel López García

Comitè científic

Germà Colón (Universitat de Basilea, Suïssa)
Joseph Gulsoy (Universitat de Toronto, Canadà)
Philip Rasico (Universitat de Vanderbilt, Estats Units d'Amèrica)
Beatrice Schmid (Universitat de Basilea, Suïssa)
Max W. Wheeler (Universitat de Sussex, Gran Bretanya)
Curt Wittlin (Universitat de Saskatchewan, Canadà)

---

*Aquesta publicació no pot ser reproduïda, ni totalment ni parcialment, ni enregistrada en,
o transmesa per, un sistema de recuperació d'informació, en cap forma ni per cap mitjà,
sia fotomecànic, fotoquímic, electrònic, per fotocòpia o per qualsevol altre,
sense el permís previ de l'editorial.*

© Lluïsa Gràcia i Solé, 1995

© D'aquesta edició: Universitat de València, 1995

Producció editorial: Maite Simon

Maquetació i disseny interior: Inmaculada Mesa

Coberta

Disseny: Maite Simon

Tractament gràfic: Celso Hernández de la Figuera

ISBN: 84-370-2066-2

Dipòsit legal: V-2751-1995

Impressió: Guada Impressors, SL

*per a tots els somnis d'aquella primavera
que no han quedat només en la memòria d'uns quants*

ÍNDEX

Presentació	13	
I. LES NOMINALITZACIONS: UNA INTRODUCCIÓ		
A LA NOCIÓ D'HERÈNCIA EN MORFOLOGIA		17
0. Introducció.....	19	
1. La noció d'herència	20	
2. Nominals de procés i nominals de resultat	24	
3. Els noms derivats amb afix zero	29	
II. NOMS COMPLEXOS AMB VALOR AGENTIU		
I INSTRUMENTAL.....		35
0. Introducció.....	37	
1. Els noms agentius en <i>-dor</i>	40	
1.1 El valor semàntic dels noms en <i>-dor</i>	40	
1.2 L'estructura argumental dels noms en <i>-dor</i> : nominals eventius i nominals no eventius.....	44	
1.3 Els nominals no eventius com a mots compostos.....	48	
1.4 Recapitulació	55	
2. Els compostos $[VN]_N$	56	
2.1 Les anàlisis tradicionals dels compostos $[VN]_N$	56	
2.2 L'anàlisi de Varela	57	
2.3 Relació entre els compostos i els noms en <i>-dor</i>	58	
2.4 El problema de la preposició	60	

III. ESTRUCTURA MORFOLÒGICA I ESTRUCTURA ARGUMENTAL DELS VERBS CAUSATIUS I INCOATIUS.....	63
0. Introducció	65
1. Presentació de les dades.....	66
2. Estructura interna de les formes verbals causatives.....	68
2.1 L'anàlisi tradicional.....	68
2.2 Una proposta d'anàlisi	70
2.3 L'estructura argumental.....	72
3. Estructura interna de les formes verbals incoatives	76
3.1 La relació entre la forma causativa i la incoativa a la gramàtica generativa	77
3.2 Una proposta d'anàlisi	78
3.3 L'estructura argumental.....	82
4. Una justificació per als morfemes zero	83
4.1 Derivacions posteriors dels mots amb afix zero.....	83
4.2 Dependències entre morfemes	89
5. Recapitulació.....	94
IV. ELS ADJECTIUS EN <i>-BLE</i> : ESTRUCTURA ARGUMENTAL I INTERPRETACIÓ SEMÀNTICA.....	95
0. Introducció	97
1. La regla de sufixació	99
1.1 El subjecte de l'adjectiu	99
1.2 L'expressió de l'agent	101
1.3 Els complements regits	103
2. La interpretació semàntica: les definicions dels diccionaris	107
2.1 Definicions amb valor passiu + 'poder'	107
2.2 Altres definicions passives	109
2.3 Les definicions mitjanes.....	114
2.4 Les definicions actives	115
3. Passivitat i transitivitat.....	116
3.1 Adjectius actius sobre bases intransitives	117
3.2 Adjectius actius sobre bases transitives	118
3.3 Adjectius relacionats amb formes verbals pronominals.....	120

4. Connexions entre els adjectius en <i>-ble</i> i els adjectius en <i>-dor</i>	123
4.1 El sufix <i>-dor</i>	123
4.2 Les dades del base	125
4.3 Productivitat i distribució de <i>-ble</i> i <i>-dor</i>	128
4.4 La funció del sufix en els noms i en els adjectius	130
5. El valor modal dels adjectius i les construccions <i>middle</i> ...	131
5.1 Les construccions <i>middle</i> : semblances amb els adjectius en <i>-ble</i> i en <i>-dor</i>	132
5.2 Levin i Rappaport (1988) i Pesetsky (1991)	133
6. Una proposta d'anàlisi	134
V. BIBLIOGRAFIA	137

PRESENTACIÓ

La naturalesa és gran en les coses grans,
però en les coses petites és gegant.

B. DE SAINT PIERRE

L'estudi de la morfologia lèxica, la que s'ocupa d'explicar la formació de mots, ha estat abordat per diversos investigadors catalans. Els llibres de M. Teresa Cabré i Castellví, *A l'entorn de la paraula* (I i II), publicats en aquesta mateixa col·lecció, són una mostra dels excel·lents resultats d'aquests estudis. No obstant això, hi ha un aspecte d'aquests processos morfològics que ha rebut poca atenció en la nostra llengua. Em refereixo al que de vegades s'ha anomenat la «sintaxi externa» dels mots. Dit d'una altra manera: s'havien d'estudiar els efectes que produeixen alguns processos de derivació i de composició sobre les propietats argumentals de l'arrel.

Molts dels estudis actuals sobre morfologia tracten de determinar quina és la repercussió que tenen els processos de formació de mots en el que s'anomena l'estructura argumental de la base, és a dir, el seu nombre i tipus d'arguments (subjecte i complements). L'adjunció d'un afix pot deixar inalterada l'estructura argumental, pot afegir-hi arguments, o pot elidir-ne. Els arguments de la base, doncs, poden «heretar-se». D'aquí ve el títol del llibre, *Morfologia lèxica. L'herència de l'estructura argumental*.

Com deïa, aquest tipus d'estudi s'havia fet molt poc en català. L'objectiu d'aquest llibre no és fer una descripció exhaustiva de l'herència argumental en tots els tipus de processos de formació de mots. La meua pretensió és molt més humil: fer una breu presentació del problema

(capítol I) i estudiar tres tipus de construccions, els noms complexos amb valor agentiu i instrumental (capítol II), els verbs causatius i incoatius (capítol III) i els adjectius en *-ble* (capítol IV). Com podrà observar el lector, he fet un estudi descriptiu i he presentat una proposta d'anàlisi de cada construcció basada en el model teòric de la gramàtica generativa. La intenció fonamental era començar a esbossar un terreny que encara era verge. No he pretès mai que les meves propostes significuessin l'última paraula sobre el tema. El que m'ha interessat més és descobrir problemes que, en força casos, no he pogut resoldre. Sóc del parer que la presentació de problemes no resolts és la part més atractiva dels llibres, perquè és la que permet al lector d'iniciar nous treballs, d'anar més enllà i, molt sovint, de revisar les solucions a allò que ja semblava resolt. És a dir, és el que fa avançar la ciència que, al cap i a la fi, ha de ser l'objectiu primordial de qualsevol recerca.

Algunes primeres versions d'aquests capítols havien estat presentades en congressos o publicades. La possibilitat d'agrupar aquells treballs en un llibre m'ha donat l'oportunitat de revisar i d'ampliar algunes de les meves afirmacions. En algun cas se suggereixen anàlisis alternatives per a una mateixa qüestió en capítols diferents. Per exemple, el suggeriment sobre l'anàlisi dels noms instrumentals que es fa al final del capítol IV és diferent de la que es presenta al capítol II. No he volgut evitar aquestes dobles solucions perquè, com deia, em sembla una manera d'incitar a la reflexió, a l'avaluació d'hipòtesis i a investigar més a fons per poder millorar el que ja s'ha fet.

Els treballs que formen part d'aquest llibre han estat fets al llarg de gairebé tres anys. Durant aquest temps, han estat moltes les persones que, per motius ben diversos, m'han ajudat a tirar endavant el projecte.

En primer lloc, vull donar les gràcies a la M. Teresa Cabré i Castellví, que va ser la persona que més em va animar a dedicar-me a la morfologia. D'ella he rebut ajut científic i ajut moral en els moments més difícils. També m'ha estat imprescindible la col·laboració i la confiança dels meus companys de la Universitat de Girona i de la Universitat Autònoma de Barcelona: Anna Bartra, Montse Batllori, Josep M. Brucart, Meius Ferrés, M. Lluïsa Hernanz, Xavier Lamuela, Joan Mascaró, Blanca Palmada, Carme Picallo, Gemma Rigau, Pep Serra i Avel·lina Suñer. Soledad Varela i Miren Azkarate han discutit amb mi diversos punts d'aquest llibre i els he d'agrair els comentaris i els suggeriments que m'han fet. Dono les gràcies a Manuel Pérez Saldanya i a Antoni Ferrando pel seu interès en la publicació d'aquest llibre. Vull agrair d'una manera molt especial

l'estímul i les observacions dels meus estudiants de *Gramàtica de la Llengua Catalana: lèxic*, dels cursos 1990-91 i 1992-93 de la Universitat de Girona. Dues d'aquestes alumnes m'han continuat ajudant després de la seva llicenciatura: a la Isabel Masdemont i, molt particularment, a l'Olga Fullana els dec molt més del que elles es pensen.

Part d'aquesta recerca ha estat possible gràcies a dos ajuts de la DGICYT (PB89-0324 i PB93-0546-C04-01).

Aquest treball va néixer en el mateix moment que començava a néixer la Universitat de Girona. He de dir que la il·lusió d'aquells primers temps era encomanadissa i que bona part de l'impuls inicial el dec a aquell grup de somniadors.

La meua família, com sempre, ha estat al meu costat i ha acceptat, sense retreure-m'ho mai, que massa sovint la morfologia els passés al davant. A ells, gràcies.

LLUÏSA GRÀCIA

Girona, octubre de 1994

CAPÍTOL I

LES NOMINALITZACIONS: UNA INTRODUCCIÓ A LA NOCIÓ D'HERÈNCIA EN MORFOLOGIA

0. INTRODUCCIÓ

Un dels temes que en aquests moments preocupa més els lingüistes és la relació entre la morfologia i la sintaxi. Si deixem de banda totes les qüestions relacionades amb la morfologia flectiva, la història dels processos de formació de mots (morfologia lèxica) reflecteix d'una manera molt clara tota l'evolució de la gramàtica generativa. Si durant els anys 60 (Lees, 1960; Chomsky, 1965, etc.) els mots derivats es formaven transformacionalment, a partir de Chomsky (1970) la hipòtesi lexicalista va considerar que eren fruit d'un procés lèxic. Aquesta proposta es manté fins a la meitat dels anys 80, quan Baker (1988) defensa la teoria de la incorporació: un procés sintàctic que adjunta un element nuclear (una arrel) a una altra posició nuclear ocupada per un afix (el 'head-to-head movement' (Chomsky, 1986)). Alguns estudis d'aquests últims anys defensen la necessitat de distingir mots derivats formats al lèxic i mots derivats formats sintàcticament per un procés d'incorporació (Borer, 1990; Picallo, 1991, etc.).

Els mots derivats que han estat més estudiats són les tradicionalment anomenades «nominalitzacions», els noms deverbals que signifiquen 'acció o efecte de V': *destrucció, construcció, descobriment, atac*, etc. Aquests noms, com es reflecteix a la paràfrasi dels diccionaris, poden tenir dos valors semàntics, que corresponen als «nominals de procés» ('acció de V') i als «nominals de resultat» ('efecte de V'). Aquesta diferència semàntica, però, té repercussions sintàctiques: només els primers, els que fan referència a un procés, poden tenir com a complements els arguments que apareixien a la construcció verbal. Dit d'una altra manera, mentre que els noms de procés «hereten» l'estructura argumental del verb base, en el cas dels noms de resultat aquesta herència queda bloquejada.

La noció d'herència ha estat fonamental en els estudis que durant els anys 80 s'han ocupat de la relació entre la morfologia lèxica i la sintaxi (Randall, 1982 i 1984; Booij, 1988; Hoekstra i van der Putten, 1988, etc.).

Actualment, la diferència entre els noms que hereten arguments i els que no n'hereten s'explica a partir de l'origen diferent dels noms. Els noms de resultat, que no hereten l'estructura argumental, són formats al lèxic, de manera que quan s'insereixen a l'estructura sintàctica les propietats de l'arrel ja no són accessibles. Els noms de procés, en canvi, tenen un origen sintàctic i, en l'estructura profunda (estructura-P), l'arrel verbal (o una arrel lèxica no especificada categorialment, segons Picallo (1991)) apareix com a nucli d'un constituent SV i, per tant, manté les propietats argumentals.

Grimshaw (1990) parla de «noms eventius» (els de procés) i de «noms no eventius» (els de resultat). En la seva teoria és precisament l'existència d'una estructura eventiva la que justifica la presència d'arguments en el primer tipus de nominals.

Levin i Rappaport (1988) estudien els noms «agentius» en *-er* de l'anglès i també fan servir el tret [$\pm$ eventiu] –en un sentit una mica diferent del que té per a Grimshaw– per explicar el fet que alguns d'aquests noms tinguin complements corresponents a un argument del verb i d'altres no.

1. LA NOCIÓ D'HERÈNCIA

Des de començaments dels anys vuitanta, molts estudis sobre la relació entre el component sintàctic i el morfològic (formació de mots) s'han centrat en la noció d'herència. S'entén per herència la relació que s'estableix entre algunes propietats lèxiques d'un mot derivat i les corresponents de la seva base.¹ Quines són concretament aquestes propietats ha estat tema de debat durant força temps. Alguns autors, com Randall (1982), basaven la noció d'herència en els trets de subcategorització dels elements lèxics. Els trets de subcategorització, inclosos a les entrades lèxiques, definien el nombre de complements d'un nucli i la seva categoria (Chomsky, 1965). Així, per exemple, els trets de subcategorització dels verbs *assassinar* i *donar* serien els següents:

1. Booij (1988: 57) defineix l'herència com «the effect of morphological processes on the syntactic valency of their input words».

- (1) a. assassinar: [___ SN]
 b. donar: [___ SN, a SN]

Una altra proposta consisteix a explicar l'herència a partir de l'estructura argumental dels elements lèxics. L'estructura argumental és l'especificació del nombre d'arguments d'un nucli lèxic. Williams (1981) distingeix dos tipus d'arguments: l'extern correspon al subjecte en estructura-P (el SN extern al SV, la projecció màxima del nucli verbal). L'argument intern correspon al complement subcategoritzat. Mentre que d'arguments externs només n'hi pot haver un, un nucli pot tenir més d'un argument intern. Sovint es fan servir variables per representar els arguments. A (2) representem l'estructura argumental dels verbs *assassinar* i *donar*:

- (2) a. assassinar (x (y))
 b. donar (x (y (z)))

x correspon a l'argument extern, *y* a l'intern directe i *z* a l'intern indirecte.

Altres vegades (vg. de Miguel (1986), per exemple), l'herència s'ha basat en la xarxa temàtica (xarxa- θ) que els elements lèxics tenen a la corresponent entrada. La xarxa- θ és el nivell de l'entrada lèxica en què s'especifiquen els papers- θ que un element assigna als seus arguments. Cada paper- θ expressa la relació semàntica que hi ha entre l'argument i l'element assignador, és a dir, de quina manera participa l'argument en l'estat de coses descrit pel predicat (si n'és l'agent, el pacient, etc.). Les xarxes- θ dels verbs *assassinar* i *donar* serien les següents:

- (3) a. assassinar [agent, pacient]
 b. donar [agent, tema, meta]

L'agent seria l'assassí o el qui diu una cosa, el pacient seria l'assassinat; el tema, la cosa dita i la meta, la persona a qui es diu una cosa.

És evident que entre les nocions de subcategorització, xarxa- θ i estructura argumental hi ha molta relació i, en algun sentit, poden ser redundants. Ara, però, no podem entrar en una discussió sobre aquest tema (vg. Gràcia, 1989b). Apuntem només que, si els trets de subcategorització ja van ser eliminats a Chomsky (1981), en els darrers treballs d'autors com Hale i Keyser (1983), entre d'altres, es fa servir només la noció d'estructura argumental, i es considera que els papers- θ no tenen existència autònoma en la teoria de la gramàtica.

En aquests moments no valorarem aquestes tres propostes sobre el nivell que s'ha de tenir en compte a l'hora de parlar d'herència. Assumirem, si no especificuem el contrari, que l'herència es basa en l'estructura argumental.²

Observem els exemples següents:

- (4) a. Els enemics van destruir la ciutat
- b. la destrucció de la ciutat per part dels enemics

Aquí, el nom derivat *destrucció* ha heretat tota l'estructura argumental del verb *destruir*: l'argument intern (pacient) i l'extern (agent).

Altres vegades, el derivat no hereta cap argument o només hereta una part de l'estructura argumental:

- (5) a. Aquest aparell encén el foc
- b. *l'encenedor del foc per aquest aparell
- (6) a. Aquell frare corrompia els nens
- b. el corruptor d'aquells nens (*pel frare)

El nom *encenedor* de (5b) no admet cap dels arguments que tenia el verb *encendre*; *corruptor*, en canvi, accepta que es realitzi l'argument intern (el pacient), però no l'extern (l'agent).

Finalment, l'altra possibilitat és que el derivat tingui un argument més que el mot base:

- (7) a. Aquesta terra és fèrtil
- b. Aquest producte ha fertilitzat la terra

El verb derivat *fertilitzar* té un argument extern que no tenia l'adjectiu *fèrtil*. Segons les anàlisis tradicionals, és conseqüència d'haver-hi afegit el sufix causativitzador *-itzar*, que imposa la presència d'un argument extern.

Hem dit que l'herència és la relació entre l'estructura argumental del mot derivat i l'estructura argumental de la seva base, però no hem especificat quin nivell teníem en compte a l'hora de dir que un determinat argument de la base s'havia heretat o havia desaparegut. S'hauria de fer una distinció entre «herència interna» (o morfològica) i «herència externa» (o sintàctica) (Booij, 1988). Si pensem en un cas com el que teníem a (4),

2. Vg. l'estat de la qüestió a Scalise (1984), Hoekstra (1986), Varela (1990a), etc.

sembla clar que l'estructura argumental de *destruir* i la de *destrucció* és idèntica. Tots dos elements projectaran dues posicions argumentals a la sintaxi, una per al pacient i l'altra per a l'agent. El fet que es realitzin de manera diferent (SN amb la forma verbal i SP amb la nominal) és una qüestió sintàctica que no afecta l'herència.

Observem ara l'exemple de (6). El verb *corrompre* té un agent i un pacient. El nom *corruptor* només pot projectar a la sintaxi un sol argument, l'intern (el pacient), que apareixerà superficialment amb la preposició *de* per motius relacionats amb la teoria del Cas. L'agent, en canvi, no es podrà projectar mai sintàcticament –com a *per* SN. No podem dir, però, que en el pas de *corrompre* a *corruptor* s'hagi «perdut» l'agent. Com s'ha observat repetidament, l'agent de la xarxa- θ del verb l'absorbeix (o és assignat a) el sufix *-dor*. És per això, s'ha dit, que no pot tornar a aparèixer, perquè tindríem dues realitzacions d'un mateix paper- θ i, per tant, es violaria el criteri- θ (vg. Roeper (1987), entre d'altres). En casos com aquest direm que l'agent del verb (l'argument extern) ha estat heretat internament en el mot derivat. En diem també herència morfològica perquè la realització d'aquest argument es fa dintre del mot, dintre de l'àmbit de la morfologia. Notem que el mot derivat, a la seva estructura argumental, ja no té l'agent. Més aviat és per això que no podem tenir un *per* SN agent, perquè el nom ja no té aquest argument a l'estructura argumental.

El nom *corruptor*, en canvi, sí que tindrà un argument intern, el pacient, a l'estructura argumental: és el que haurà heretat del verb *corrompre* i que no s'ha realitzat internament. En aquest cas, parlarem d'herència externa o sintàctica. L'argument en qüestió es realitzarà fora de la unitat morfològica, com un complement del nom, sintàcticament parlant.

És a dir, parlarem d'herència interna quan un argument de la base quedi lligat per un element del mot complex, i d'herència externa quan l'argument de la base es realitzi a la sintaxi, fora del mot complex.

Parlarem de bloqueig (absolut) d'un argument de la base quan no es pugui heretar ni internament ni externa. Les nominalitzacions de resultat en poden ser un exemple. A (8a) veiem que el sufix nominalitzador *-ció* no queda lligat a cap paper- θ , perquè es poden realitzar sintàcticament els dos arguments de la base. Quan un nom en *-ció* s'interpreta amb valor de resultat, no en pot heretar cap (8b):

- (8) a. La construcció del pont per part dels obrers va durar tres mesos
b. *Els pintors van pintar la construcció del pont per part dels obrers de color blanc

Si a (8a) *-ció* no ha absorbit cap paper- θ , hem de suposar que a (8b) tampoc. En canvi, (8b) és agramatical amb els complements. Aquí direm que ha quedat bloquejada l'herència de tota l'estructura argumental del verb de la base.

2. NOMINALS DE PROCÉS I NOMINALS DE RESULTAT

Com hem dit abans, un dels processos morfològics que més s'ha estudiat en relació a la noció d'herència és la nominalització, més concretament, la relació entre l'estructura argumental dels verbs i la dels noms que en deriven i que signifiquen 'acció o efecte de V'. L'anàlisi més acceptada actualment és la que postula un origen sintàctic per als que denoten acció o procés, els que són eventius, i un origen lèxic per als de resultat, els que són no eventius. A continuació exposarem el tractament que fan d'aquest tema algunes lingüistes com Grimshaw (1990), Borer (1990) o Picallo (1991). Aquesta exposició servirà d'exemple de com s'està treballant actualment en les qüestions relacionades amb el lèxic i les seves implicacions amb la sintaxi.

Grimshaw (1990: 26) proposa una teoria que condiona la projecció del lèxic a la sintaxi al que ella anomena «estructura eventiva dels predicats»:

I assume that each verb has associated with it an event structure, which when combined with elements in the clause, provides an event structure for an entire sentence. The E-structure represents the aspectual analysis of the clause, and determines such things as which adjuncts are admissible, what scope of elements like 'almost' will be and so forth.

Quan analitza les nominalitzacions, observa que la distinció ja tradicional entre nominal de procés –que mantenen els arguments de la base– i nominal de resultat –que no accepten aquests complements– es pot explicar fàcilment fent referència a la distinció eventiu / no eventiu.³ Recordem els exemples que ja havíem vist:

3. Que les nominalitzacions de procés admeten complements i les de resultat no és una observació que ja es va fer durant els primers anys de la gramàtica generativa. Vg. Lees (1960) i Katz i Postal (1964).

Col·lecció

BIBLIOTECA LINGÜÍSTICA CATALANA

LLUÏSA GRÀCIA (Barcelona, 1960) va estudiar Filologia Catalana a la Universitat Autònoma de Barcelona, on es va doctorar el 1986 i va exercir la docència. Actualment, és professora de Lingüística General a la Universitat de Girona. Ha publicat diversos articles sobre sintaxi i morfologia i tres llibres que tracten de qüestions relacionades amb el lèxic, l'estructura argumental i la tipologia verbal: *La Teoria Temàtica* (Universitat Autònoma de Barcelona, Bellaterra, 1989), *Els verbs ergatius en català* (Institut Menorquí d'Estudis i Ajuntament de Ciutadella de Menorca, 1989) i *Teoria tematica e soggetti* (Unipress, Pàdua).

Aquest llibre analitza el problema de la relació entre les propietats sintàctiques i semàntiques dels mots derivats i les de les seves arrels, el que es coneix com a herència de l'estructura argumental. Després d'una exposició general del tema, s'estudien tres casos concrets de mots complexos: aquells que tenen valor agentiu o instrumental, tant els compostos del tipus parallamps com els noms derivats amb el sufix -dor, els verbs causatius i incoatius, i els adjectius formats sobre arrels verbals amb el sufix -ble.